

Igualada, 13 d' agost de 1955

JOAN MERCADER i RIBA

Sr.

Jaume Vicens i Vives

Roses

Distingit amic:

Suposo que haurà rebut les meves dues cartes anteriors, sobre tot la primera, certificada, en què hi adjuntava un treball. També ja em penso que la feina que plana damunt de vostè l'haurà impedit de contestar-les .

Avui l'escric perquè crec que convindria que ens vegéssim a Barcelona, el dia i hora en que vostè em cités, a fi de parlar de coses que jo crec de gran importància, almenys pel que a mi fa i per la relació i activitats que jo puc tenir amb Vostè i el grup barceloní, cara a l'esdevenidor.

Dos mesos i mig d'estada a Igualada (és a dir, a 70 Km. del mar; la qual cosa vol dir que a Barcelona hauria estat pitjor) m'han fet creure que, ara com ara, he de residir a Madrid el màxim de temps possible. En principi ja puc dir-li que ^{he} decidit de tornar-hi del 10 al 15 de setembre, faci o no faci calor.

Sense que pugui dir que estigui tan malament com l'any passat, no to que per aquests viarany ben aviat hi tornariem, per bé que compleixi exactament el tractament del metge. Cregui que hi ha dies que camino 3 i 4 hores pels voltants d'Igualada. He hagut d'augmentar la racció dels fàrmacs acostumats, i el pitjor, és que així i tot, el mes de juliol em vaig quedar sense ganes de menjar ni de fer res-s'entén treball intel·lectual. Com que el metge Dr. Piera és actualment a

(sense consultar-li ho)

a l'estranger he hagut de tornar a prendre uns injectables de vitamines que ja havia pres l'any passat. I gràcies a això torno a menjar i puc treballar una o dos hores al dia. Estic pràcticament liquidant tota la bibliografia hispanoamericana, que em van enviar la Teide.

Però el pitjor és que, serà que aquest any la tardor sembla avançada, s'aixeca damunt mí l'espectre d'aquells terribles refredats, que em deixaven sense forces, i sobre tot el de l'asma, que grat sia a Déu, per ara he pogut evitar.

No sé si anant-me al Pireneu hauria millor passat l'estiu. Però si he vingut a Igualada, és perquè la meva situació a Madrid és pràcticament la d'un confinat. L'escalf familiar i dels amics el necessitava...

Ja sap Vostè com més o menys visc bé a Madrid, a condició de treballar-hi poc; la qual cosa vol dir per mi, avorrit-mi llargues hores. La vida de la Residència és el més més agradable, sobre tot les hores de menjador. Ja sap Vostè quan poc m'abellix incorporar-me al Zurita de Madrid, però ¿podré mantenir aquesta ficció (dependre de Barcelona i viure a Madrid), molt temps? Perquè per molt que em provi el clima de la capital d'Espanya i m'hi restableixi, tinc massa arrels a Catalunya, perquè em creï allà una altra vida. Aavors, ¿Com podria fer efectiva la vinculació al grup, tot hi vivint-ne apartat físicament, i qui sap si obligat també, perquè crec que hem de tenir en compte totes les eventualitats-, jurídica-ment també. Conec la gent de Madrid, i particularment el Dr Rumeu de Armas, i m'esveren les seves gelosies. Altrament tinc raons sobreres -morals, intel·lectuals- per mantenir-me, sigui com sigui, fidel a Vostè.

Tot això que li escric farà recapacitar-li el meu problema, i sincerament, desitjaria que abans de marxar a Madrid, poguer tenir una conversa amb Vostè, en què tots els punts hi fossin tractats i una conducta a seguir, en fós la resultant obligada.

Esperant les seves notícies el saluda afectuosament el seu amic i deixeble,

Joan Mera